

Bie de köster

1960

"Sjppoi dich", zei mijn moeder, " 't haet al getump". *

En door een donker en winters Bunde spoedde ik mij naar de Agneskerk om er de vroegmis te dienen.

Bunde sliep nog.

Behalve dan de mannen van het eerste uur, die de vroegmis van zeven bezochten. Dat waren hoofdzakelijk de boeren en Louis van Gijsen oet de meule, op zondag versterkt door de duivenmelkers.

Maar wie was er al vroeger dan die vroegsten in touw?

Dat was Alex Lemmens, de koster van Bunde.

Door de oudsten van Bunde werd hij ook wel Alex *van de köster* genoemd omdat hij het kosterschap van zijn vader had overgenomen.

In de sacristie zag ik hem in de weer.

Met groot gemak gingen de kerkelijke kostbaarheden door zijn handen.

Monstrans, kelken, cibories, ampullen en pateen.

Hij hielp de priester zich te kleden in de liturgische kleur van de dag:

het gewone groen voor gewoon door het jaar, het sobere paars voor Advent en Vasten, het vurige rood voor martelaarsfeesten en Pinksteren of het hoogfeestelijk wit voor Kerstmis en Pasen.

Tussendoor klonk zijn muzikale lach; een tremolo.

En nadat hij de laatste kaars had ontstoken trok hij een onhoorbare sprint naar zijn orgel, daar achter, heel hoog!

Want de koster was ook organist.

Later die dag kon je hem midden in het weiland aantreffen, aan de flank van een koe en hem volgemolken emmers in melkbussen zien overgieten.

Want de koster was ook boer.

Weer wat later kon je ergens zijn jeep signaleren en hem zware, over de schouder geworpen zakken kolen naar binnen zien sjouwen.

Want de koster was ook kolenboer.

En als een Bundenaar naar de hemel werd geroepen (het is en blijft een braaf volkje) kon het zijn dat je de koster in zijn ruime opel met een doodskist zag passeren.

Want hij was ook begrafenisondernemer.

Honderden en nog eens honderden gedachtenisprentjes getuigen er nog van.

Ze sluiten af in de trant van:

"Mijn Jezus barmhartigheid" 300 dagen aflaat.

A. Lemmens - Koster-organist Bunde

In 2005 overleed Alex zelf. Hij werd 85 jaar.

2021

"Sjpooi dich". Mijn moeder kan het niet meer roepen.

Maar ik loop weer met regelmaat dezelfde weg van toen naar de Agneskerk en dien er de mis. In de sacristie, in stille momenten voor een dienst, begint soms het mijmeren.

Dit was 63 jaar lang het domein van Alex, dacht ik vandaag. Hier heeft hij heel wat pastoors versleten.

De woning van de koster "aan de Pletsj" werd neergehaald.

Het ontstane plein kreeg deze week zijn naam: Bie de köster.

Verdiende eer voor een symbool van ijver.

De kinderen van Alex Lemmens onthullen het pleinnaambord Bie de köster

** tumpe - Met één enkele klok luiden, een kwartier voor de mis begint.*

Bert à Campo

01/09/2021